



NELE  
NEUHAUS

# KURI HUNT

KRIMINAALROMAAN

Tõlkinud  
Eve Sooneste

 TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:

Nele Neuhaus

„Böser wolf“

List Taschenbuch, Ullstein Buchverlage GmbH

© 2012 *Ullstein Buchverlage GmbH*

Kõik õigused kaitstud

Toimetanud Triin van Doorslaer

Kujundanud Angelika Schneider

Tõlge eesti keelde © Eve Sooneste ja Tänapäev, 2019

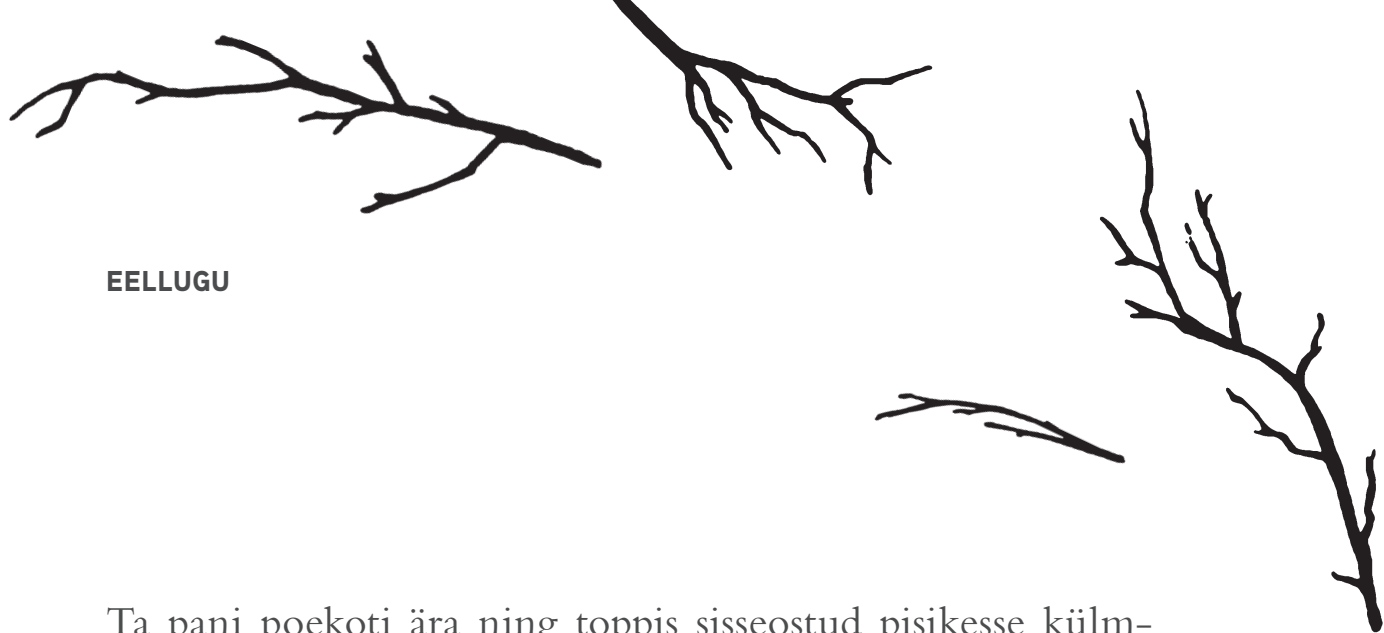
ISBN 978-9949-85-619-0

Trükitud AS Pakett trükikojas

**MATTHIASELE.**

*Heaven is a place  
on earth with you.*





## EELLUGU

Ta pani poekoti ära ning toppis sisseostud pisikesse külmkappi. Tüdruku lemmik, Häagen-Daszi jäätis oli peaaegu sulanud, kuid mees teadis, et just niimoodi tüdrukule maitsebki, koorese ja kreemjana, küpsisetükid sees. Viimati oli ta näinud tüdrukut mitu nädalat tagasi. Ta ei surunud end kunagi peale, ehkki see oli talle raske. Ta ei tohtinud üle pingutada, vaid pidi olema kannatlik. Tüdruk pidi ise tahtma tema juurde tulla. Eile oligi ta lõpuks sõnumi saatnud. Ja nüüd on ta kohe kohal! Rõõmus erutus pani mehe südame kiiremini põksuma.

Ta pilk liikus ringi haagismajas, mille oli veel eile õhtul korralikult ära koristanud, ning jäi pidama väikese köögiriiuli kohal rippuval kellal. Juba kakskümmend minutit kuus läbi! Ta pidi kiirustama, sest ei tahtnud, et tüdruk näeks teda higise ja habetununa. Mees oli pärast tööd kiirelt juuksuri juurest läbi hüpanud, kuid kiirtoidukoha räasunud rasva lõhn oli imibunud igasse ta poori. Ta riietus kärmelt lahti, toppis higi ja frittimisrasva järele haisevad riided tühja poekotti ning puged miniköögi kõrval asuvasse dušikabiini. Ehkki haagismaja dušikabiin oli kitsas ja veesurve äärmiselt napp, eelistas ta seda kämpinguplatsi ebahügieenilistele pesuruumidele, mida harva koristati.

Ta seebitas end pealaest jalatallani sisse, raseeris hoolikalt ja pesi hambaid. Vahel pidi ta end selleks sundima, sest kiusatus jätta kõik sinnapaika ning langeda enesehaletsusse ja

tegevusetusse oli sageli suur. Vahest olekski ta seda teinud, kui poleks olnud tüdrukut.

Mõni minut hiljem hüppas ta värskesse aluspesusse, pani selga puhta polosärgi, võttis kapist teksad. Viimaks pani ta kella käele. Raudteejaama pandimaja omanik oli talle selle eest pakkunud paar kuud tagasi sada viiskümmend eurot – puhas häbematus, sest kolmteist aastat tagasi oli ta selle Šveitsi kellatööstuse meistriteose eest maksnud üksteist tuhat marka. Ta jättis kella endale. See oli viimane mälestus tema vanast elust. Ta heitis viimase kontrolliva pilgu peeglisse, tegi haagiseukse lahti ja astus õue.

Ta nägi tüdrukut istumas väljas logiseval aiatoolil ja tema süda tegi paar kiiremat lööki. Seda silmapilku oli ta oodanud päevi ja nädalaid. Mees jäi seisma, et nautida vaatepilti, imeda seda tervenisti endasse.

Kui imeilus tüdruk oli, kui õrn ja habras! Nagu väike armas ingel. Ta õlgadele langesid pehmed blondid juuksed, mille kohta mees teadis, kuidas need katsudes tunduvad ja kuidas lõhnavad. Tüdruk kandis varrukateta kleiti, mis paljastas kergelt päevitunud naha ning õrna lüüsisamba kuklal. Ta toksis keskendunud ilmel midagi oma telefoni ega märganud meest. Too kõhatas, tahtmata tüdrukut ehmatada. Neiu tõstis pilgu ja vaatas mehele otsa. Tema naeratus sai alguse suunurkadest ja levis üle terve näo. Ta hüppas püsti.

Mees neelatas, kui tüdruk tema poole tuli ja ta ees seisma jäi. Tumedatest silmadest kiirgav usaldus tegi talle lausa haiget. Taevake, kui armas see tüdruk oli! Tema oligi ainus põhjus, miks mees ei olnud veel rongi ette viskunud või mõnel muul odaval moel oma haledaid elupäevi varakult lõpetanud.

„Tere, kullake,” lausus mees karedalt ja pani käe tüdruku õlale. Ainult korraks. Neiu nahk tundus sametine ja soe. Alguses oli tal alati raske seda puudutada.

„Mida sa emale oma mineku kohta rääkised?”

„Ta on täna õhtul kasuisaga mingil peol, vist tuletõrjes,” kostis tüdruk ja pistis telefoni punasesse seljakotti. „Ütlesin, et lähen Jessie juurde.”

„Tore.”

Mees kontrollis, ega mõni uudishimulik naaber või juhuslik mööduja neid ei jälgi. Ta lausa värises erutusest, ta põlved olid nõrgad.

„Ma ostsin su lemmikjäätit,” sõnas ta vaikselt. „Kas lähme sisse.”







NELJAPÄEV, 10. JUUNI 2010

Tal oli tunne, nagu kukuks ta kuskile, selg ees. Niipea kui ta silmad avas, hakkas kõik keerlema. Ja tal oli süda paha. Mitte lihtsalt paha, tal oli pörgulikult halb. Ta tundis oksehaisu. Alina oigas ja üritas pead tõsta. Kus ta oli? Mis oli juhtunud ja kus teised olid?

Alles nad istusid kõik koos puu all, Mart oli tema kõrval, käsi ta õlgadel. See oli mõnus. Nad naersid ja poiss suudles teda. Katharina ja Mia vingusid kogu aeg sääskede pärast, nad kuulasid muusikat ja jõid seda magusat jooki – viina Red Bulliga.

Alina ajas end vaevaliselt istukile. Ta pea huugas. Ta lõi silmad lahti ja kohkus. Päike hakkas juba loojuma. Mis kell võis olla? Ja kus ta telefon oli? Ta ei mäletanud, kuidas oli siia sattunud ja kus ta üldse oli. Viimased tunnid olid nagu vahelt välja lõigatud. Tõeline mäluauk!

„Mart? Mia? Kus te olete?”

Ta roomas võimsa leinapaju tüveni. Kogu ta jõud kulus püsti tõusmisele ja ringivaatamisele. Ta põlved olid pehmed nagu või, kõik ta ümber keerles ja nägemine oli ähmane. Ilmselt oli ta oksendades läätsed ära kaotanud. Need olid tal ju silmas olnud. Ta suus oli vastik maitse ja näo külge kleepus okse. Ta paljaste jalgade all kahisesid kuivanud lehed. Ta vaatas oma jalgu. Ka kingad olid kadunud!

„Kurat, kurat, kurat!” pomises ta ja võitles silmi tikkuvate pisaratega. Kui ta niimoodi koju ilmub, tuleb meeletu pahandus!

Kaugusest kostsid temani hääled ja naer, ta ninna tungis grill-liha lõhn ja ta tundis taas tugevnevat iiveldust. Vähemalt ei olnud ta sattunud kusagile pampasse; siinsamas ligidal olid inimesed!

Alina lasi puutüvest lahti ja tegi paar ebakindlat sammu. Kõik ta ümber keerles nagu karussellil, ent ta sundis end edasi minema. Mis kuradi persevestid nad ometi olid! Mis sõbrad! Jätsid ta lihtsalt siia purjuspäi maha, ilma kingade ja telefonita! Ilmselt olid paks Katharina ja see loll lehm Mia tema üle veel tublisti nalja heitnud. Oodaku aga, kui ta neid homme koolis näeb! Ja Mardiga ei räägi ta enam iial ainsatki sõna.

Viimasel hetkel märkas Alina järsku nõlvakut ning jäi seisma. Seal all lamas keegi! Otse veepiiril nõgeste vahel. Tumedad juuksed, kollane T-särk – see oli Alex! Neetud, kuidas ta sinna sattus? Mis siin juhtunud oli? Alina asus vandudes alla ronima. Nõgesed kõrvetasid ta paljaid pahkluid ja ta astus millegi terava otsa.

„Alex!” Ta kükitas ja raputas poissi õlast. Alex haises okse järele ja oigas vaikselt. „Hei, ärka üles!”

Alina peletas käega sääski, kes pealetükkivalt ta näo ümber pirisesid.

„Alex! Ärka üles! Tule!” Ta tiris poissi jalast, ent too oli tinaraske ega liigutanud.

Jõge mööda sõitis mootorpaat. See tekitas laine, vesi loksus roostikku ja ujutas Alexi jalad üle. Alinal jäi hirmust hing kinni. Otse ta silme ees kerkis veest kahvatu käsi, mis oleks justkui tahtnud temast kinni haarata.

Tüdruk pörkus tagasi ja karjatas kohkunult. Kõrkjate vahel, Alexist paari meetri kaugusel lamas Mia! Alina uskus tundvat vee all ära Mia näojooned, ta nägi õhtuhämaruses

pikki heledaid juukseid ja pärani surnud silmi, mis paistsid vaatavat otse tema poole.

Alina jõllitas tardunult seda hirmsat pilti. Ta peas valitses tohutu segadik. Mis siin ometi juhtunud oli? Järgmine laine kergitas Mia keha, ta käsi ulatus kummituslikult kahvatuna tumedast veest välja, otsekui paluks abi.

Alina värises üle kere, ehkki väljas oli ikka veel talumatault palav. Ta magu keeras pahupidi, ta tuikus, pööras end ringi ja oksendas nõgestesse. Viina ja Red Bulli asemel tuli välja vaid kibe sapp. Ta roomas meeleheitlikult nuuksudes neljakäpukil mööda nõlvakut üles, võsa kraapis ta põlvi ja peopesi. Oleks ta ometi juba kodus, oma toas, oma turvalises voodis! Ta tahtis siit hirmsast paigast ainult ära saada ja unustada kõik, mida oli näinud.



Pia Kirchhoff toksis arvutisse viimast aruannet Veronika Meissneri surmajuhtumi kohta. Hommikust saadik oli päike kõrvetanud 11. komando maja lamedat katust ja digitaalne termomeeter Kai Ostermanni laua kõrval aknal näitas 31 soojakraadi. See oli toatemperatuur. Väljas oli vähemalt kolm kraadi rohkem. Igas koolis oleks sel puhul kuulutatud välja kuumapühad. Kuigi kõik aknad ja ukSED olid pärani lahti, polnud toas tunda mingitki leevendust toovat tuuleõhku. Pia käsivars kleepus toetudes lauaplaadi külge. Naine ohkas ja vajutas printimisnuppu. Siis pistis ta aruande kõhetusse kausta. Puudus veel lahkamisaruanne, aga kuhu ta selle pannud oli? Pia tõusis ja otsis oma pabeririiulid läbi, et saaks menetluse

viimaks lõpetada. Ta oli üleeliseest saadik 11. komandos üksinda, sest toakaaslane Kai Ostermann oli alates kolmapäevast Wiesbadenis liidumaa kriminaalametis koolitusel. Kathrin Fachinger ja Cem Altunay osalesid liidumaade seminaril Düsseldorfis ning ülemus oli alates esmaspäevast puhkusel ja teadmata suunas minema sõitnud. Kibedale töøjõupuudusele oli ohvriks toodud ka väike pidu, mille kriminaalnõunik Nicola Engel oli tahtnud Pia peakomissariks nimetamise puhul pärastlõunal korraldada. Kuid see ei häirinud Piat. Talle ei meeldinud tema isiku ümber toimuv triangel, teenistusastme muutus oli lihtsalt tehniline formaalsus.

„Kus see tobe aruanne küll on,” pomises ta pahaselt. Kell hakkas viis saama ning ta tahtis jõuda kella seitsmeks Königsteini koolikokkutulekule. Töö Birkenhofis jättis talle liiga vähe aega seltsielu elamiseks, seepärast ootas ta rõõmuga koolikaaslastega kohtumist kahekümne viie aastase pausi järel.

Lahtisele uksele koputati ja Pia pööras end ringi.

„Tere, Pia!”

Pia ei uskunud oma silmi. Tema ees seisis ekskolleeg Frank Behnke. Franki välimus oli muutunud. Tavapärase teksade, T-särgi ja lääpatallatud kauboisaabaste asemel oli tal seljas helehall ülikond, triiksärk ja lips. Juuksed olid pisut pikemad kui vanasti, samuti polnud ta nägu enam nii kõhn, see sobis talle paremini.

„Tere, Frank!” kostis Pia üllatunult. „Pole ammu näinud.”

„Ikka tundsid ära.” Mees muigas, pistis käed püksitaskusse ja silmitses naist põhjalikult pealaest jalatallani. „Sa näed hea välja. Kuulsin, et oled karjääriredelil ülespoole kukkunud. Varsti saad vanamehe koha endale, jah?”